

agtig oplyste, men at disses Bestræbelser ere strandede paa, at Statens Medkontrahent ikke havde nogen Interesse i at faae disse Værdier oplyste. Det er altsaa ikke Udvalgets Skyld, at vi her maa nøies med en Kalkule, hvor vi gjerne vilde have haft en beediget Taxation; men denne Kalkule er ikke greben ud af Lusten, den støtter sig til en tidligere Indenrigsministers Erklæring her i Thinget. Da Lehmann kom herind og sagde, at han kunde sælge Byggegrunde til 10 Rd. Kvadrat Alen, antager jeg, at han kom ikke letfærdig og løst, men at han havde sikret sig tilforlæbelig Kundskab om, hvad de Grunde vare værd. Der næst vil jeg minde om en Analogi, som vi have fra andre Statsgrunde. De sidste Grunde nede paa Gammelholm ere solgte til 15 Rd. pr. Kvadrat Alen (En Stemme: 20 Rd.). I a maafte endog saa for Mere; men de Grunde, her er Tale om, høre til de allerkostbareste Grunde, vi overhoved have her i Byen. Jeg skal minde om, at et æret fraværende Medlem, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), under en tidligere Forhandling her har gjort opmærksom paa, hvilken ganske særlig Værdi disse Grunde havde, fordi de laa der nede i Kongekvarteret, det Kvarter, hvor den største Luxus famler sig. Naar vi derfor have anslaaet disse Grunde til en Værdi af 10 Rd. pr. Kvadrat Alen, er det en Minimumsansættelse, og naar der er solgt imellem 17 og 18,000 Kvadrat Alen for 200,000 Kr., er jeg berettiget til at gaa ud fra, at de ere solgte for mindre end Halvdelen af, hvad de ere værd, og det øvrige Lab lagt dertil vil give meget Mere end den Sum, vi have kalkuleret. De 500,000 Kr., vi her tale om, ere en Minimumsberegning, ere et Minimum. Vi have taget en Sum, om hvilken vi mente, at der ikke fra nogen Side kunde reises Tvivl. — Med Hensyn til Hetspørgsmaalet skal jeg villig erkjende, at de ærede Medlemmer igaar efterhaanden have arbejdet sig frem til et Standpunkt, som er vort betydelig nærmere. De ærede Medlemmer have blandt Andet gjort os en Indrømmelse, som jeg sætter Pris paa, at det, der her i Virkeligheden er solgt, er ikke Ruinen og dens Tilliggende, men det er kun de Grunde, som ligge udenfor Ruinen. Dette er en Indrømmelse, som jeg sætter megen Pris paa. Med Hensyn til selve Spørgsmaalet derimod, det, der er Kjernen i denne Sag, tror jeg, at de Herrer gif noget uden omkring det. Spørgsmaalet i denne Sag er efter min Mening ganske simpelt dette: Er en Minister her i Landet berettiget til at anvende 500,000 Kr. til Pragtbygninger uden Bevilling? Hvis han ikke er berettiget til at anvende disse Penge paa den Maade, spørger jeg: Er der Forskjel paa at anvende Penge og anvende andre Statsejendomme? Men hvis Ministeren ikke er berettiget til at afstaa Statens Grunde lige saa lidt som til at afstaa Statens Penge til Pragtbygninger uden Bevilling herfra,

saa siger jeg: Hvorfra har han den Bevilling, hvor er den særlige Hjemmel, han skulde støtte sig til i denne Sag? Det skylder man et særligt Bevis for, at Ministeren, idet han skilte Statskassen ved disse Værdier, havde Hjemmel dertil. Dette Bevis er ikke ført, det Bevis skyldte de ærede Medlemmer. — Naar der henvises til tidligere Forhandlinger, der ere førte om denne Sag, vilde de let se, at de Forhandlinger og Udtalelser og Ytringer, der ere faldne her i Salen af enkelte Mænd, ere ikke Bevillinger; men naar de erindre, hvorledes den historiske Gang har udviklet sig, og hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds indvøndte mod min Fremstilling, vilde de se, at medens jeg holdt mig til Afstemninger, der ere faldne her i Thinget, havde han enkelte Medlemmer af det overstemte Mindretal at holde sig til. Da Spørgsmaalet forelaa her første Gang med den skulte Tanke bagved: „Kirkenes Fuldbendelse“, blev Forslaget forkastet med 69 Stemmer mod 12. Da det anden Gang forelaa her i Salen til Afstemning, blev det ogsaa forkastet med nogle og 60 Stemmer mod nogle og 20, og det, tror jeg, er Thingets Standpunkt, i disse Afstemninger ligger Thingets Mening om denne Sag klart for; det er imidlertid en Fremgangsmaade, som vi ikke ere uvante til at se, at vi have Afstemninger her i Thinget, og at saa Medlemmer komme og sige, at naar et Dusin eller to Dusin have stemt paa den anden Side, er det dog et stort Argument, saa sige de dog, at der var disse vægtige Stemmer paa den anden Side. Jeg er vis paa, at, naar vi igjen her med en 70 Stemmer udtale en Misbilligelse af det Heromhandlede, vil det dog i senere Forhandlinger blive gjort gjældende, at der var et eller 2 Dusin vægtige Stemmer, der havde en anden Mening, som holdt med Ministeren. Mod disse Afstemninger, der saaledes foreligge her i Thinget, og hvorved man har skudt Tanken om at fuldende denne Ruin fra sig, mod dem havde det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 1ste Valgkreds en Mand at holde sig til, og denne Mand var Tscherning. Det er mig altid hjært, naar ærede Medlemmer i Sager vedrørende Kunst og Videnskab holde sig til vor afbøde Ven. Jeg er overbevist om, at, efterhaanden som ærede Medlemmer paa denne Side af Salen dø bort, vilde de blive gravede op til Støtte for ærede Medlemmer i Videnskabens og Kunstens Tjeneste, og det tror jeg, der vilde være god Grund til. Jeg tror, at den senere Tid vil med Forundring og Forbauselse se Alt, hvad der fra denne Side er ydet til dette Formaal. Men det ærede Medlem misforstod Tschernings Stilling noget eller gav den i alt Fald ikke udtykkende; thi det, der var Tschernings Standpunkt i denne Sag, vil Enhver, der har noget Begreb om ham, kunne forstaa. Det var ikke i første Linie Kunsten, nei, hans Standpunkt var: Lad os se at blive af med denne Ruin; thi der ligger den